

[Miljøministeren]

rigt henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. S 280.

Spm. nr. S 280

Til miljøministeren (20/11 86) af:

Anne Grete Holmsgård (SF):

»Vil ministeren sikre, at dispensationsmulighederne for aflevering af erhvervsaffald indskrænkes, således at Folketingets beslutning om, at erhvervsaffald er afleveringspligtigt (§ 62 a i miljøbeskyttelsesloven) ikke undergraves, og at kommunernes muligheder for at opbygge rentable genanvendelsessystemer ikke svækkes?«

Begrundelse

Det fremgår tydeligt af Folketingets vedtagelse fra maj 1986, at erhvervsaffald fremover fra 1. januar 1987 er afleveringspligtigt på linje med, hvad der hidtil har været gældende for husholdningsaffald, jf. den nye § 62 a i miljøbeskyttelsesloven. Det fremgår endvidere, at der kun kan dispenseres fra denne bestemmelse i helt særlige tilfælde.

Bestemmelsen kom ind i loven for at sikre, dels at kommunerne har styr på alle affaldskategorier, dels et ordentligt grundlag for den genanvendelse, Folketinget har ønsket styrket.

I det udkast til bekendtgørelse for genanvendelsesloven, der er sendt til høring, hedder det imidlertid (§ 4, stk. 2): »Kommunalbestyrelsen skal for indtil 4 år ad gangen fritage en virksomhed for pligten til at benytte den kommunale ordning, jf. stk. 1, såfremt virksomheden godtgør, at affaldstyper omfattet af indsamlingsordningen allerede afleveres til genanvendelse, jf. § 3, stk. 1, eller bortskaffes på anden miljømæssigt forsvarlig måde.«

Hvis denne bestemmelse ikke ændres, vil det betyde, at erhvervsvirksomhederne kan vælge at lade alt det »givtige«, genanvendelige materiale gå uden om de kommunale indsamlingsordninger, medens kommunerne er pligtige til at tage sig af de mere uanvendelige rester.

Hermed svækkes kommunernes muligheder for at opbygge velfungerende indsamlings- og genanvendelsessystemer alvorligt. Dette til trods for at sådanne ordninger er

forudsætningen for, at genanvendelse bliver mere end et marginalt fænomen.

Svar (27/11 86):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Den nærmere udformning af reglerne om anvisningspligt og benyttelsespligt finder sted i det affaldsudvalg, som jeg har nedsat med henblik på at gennemgå reglerne inden for dette område. Udvalget vil inden udgangen af indeværende år aflevere udkast til regler herom til mig.

Jeg er klar over, at genanvendelsesloven tager sigte på sådanne materialer og produkter, som ellers skal bortskaffes ved forbrænding eller deponering. Dette er ensbetydende med, at handelsvarer, materialer og produkter, der har en reel handelsværdi, ikke er omfattet af genanvendelseslovens indsamlingsordninger.

I det udkast til bekendtgørelse om indsamling af genanvendelige materialer og produkter fra erhvervsvirksomheder, som Miljøstyrelsen har afleveret til mig, udarbejdet efter høring med de berørte parter, hedder det nu i § 4, stk. 2:

»Kommunalbestyrelsen skal fritage en virksomhed for pligten til at benytte den kommunale ordning, jf. stk. 1, såfremt virksomheden godtgør, at affaldstyper omfattet af indsamlingsordningen allerede afleveres til genanvendelse, jf. § 3, stk. 1.«

Jeg mener, at denne løsning er udtryk for en tilfredsstillende afvejning af hensynene dels til kommunerne, dels til genvindingsindustrien, idet jeg ikke mener, der bør ske indgreb i allerede eksisterende, velfungerende genanvendelsesindsamlinger.

Det var da også baggrunden for, at bestemmelsen i genanvendelseslovens § 11, stk. 4, fik denne udformning ved lovrevisionen i 1984.

Bekendtgørelsen og cirkulæret vil i meget vidt omfang komme til at lægge op til et samarbejde mellem genvindingsbranchen og kommunerne, og jeg har forstået på genvindingsbranchen, at man er meget interesseret i et sådant samarbejde.

Jeg tror derfor ikke, at kommunernes muligheder for gennem dette samarbejde at opbygge rentable genanvendelsessystemer svækkes, idet jeg samtidig henleder opmærksomheden på, at kommunerne får mulighed for